

ZEYNEP ALPASLAN

YÜZME DERSLERİ

—
Roman
—

Zeynep Alpaslan, 1983'te İstanbul'da doğdu. Hem çocuklar hem yetişkinler için öykü, roman, şiir ve karikatür alanında eserler verdi. *Tokyo* (2018) isimli ilk çocuk romanı KYÖV Çocuk Edebiyatı ödülünü kazandı. *Plüton Sakinleri* isimli müzik grubu için şarkı sözleri yazdı. Resimleriyle karma sergilere katıldı. Tiyatro Fantastiko isimli bağımsız yayınevini kurdu ve "yalnızca kaçıklar için" kitaplar yayımladı. Bodrum'da yaşıyor, boş zamanlarında resim yapıyor ve kendi çizgi romanlarını yazıp çiziyor.

YÜZME DERSLERİ

Yazan: Zeynep Alpaslan

Editör: Kemal Küçükgedik

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2024 / ISBN 978-625-6666-59-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gülay Tunç

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yüzme Dersleri

Zeynep Alpaslan

*“Ben bir denizkızı olmalıyım, Rango. Derinliklerden hiç korkmuyorum
ama sığ bir yaşamdaki ödüm kopuyor.”*
Anais Nin, Dört Odalı Kalp

O kış pencereden dünyayı seyrediyordum. Ağaçlar çıplak, hava soğuk, güneş solgundu. Kar yağıyordu ve ben çocukluğumun karlı günlerini hatırlıyordum. Mutsuzdum. Hiç mutlu olmuydum, bilmiyordum. Gökyüzü, içinde yüzmek istediğim buz mavisi bir havuz gibiydi. Ancak ben yüzmeye bilmiyordum.

Bir süredir cevabını asla veremeyeceğim sorular sorarak oyalıyordum kendimi. Konuşacak kimsem yoktu, ben de kendi kendime konuşuyordum. Şiirler nereden gelirdi? Bir şair mutlu olabilir miydi? Şiirlerim söyledikleri kadar iyi miydi? Ya da söyledikleri kadar kötü? Peki ya aşk? Aşk neredeydi ve ne zaman bulacaktı beni? Ne kadar kafa patlatırsam patlatayım, doğru cevabı bir türlü bulamıyordum.

On iki yaşındayken deniz kenarında kalp şeklinde bir çakıl taşı bulmuştum. Onu avuçlarımda tuttuğumda kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi hatırlıyorum. Küçücüktü, pürüzsüzdü ve melekler kadar saydamdı. Ve ben taşı dizleri aşınmış bermuda şortumun cebine atarken, bunun gökyüzünden benim için gönderilmiş bir işaret olduğuna inanmıştım.

O zamanlar tek istediğim şey âşık olmaktı ve kalp şeklinde kusursuz bir taş, günün birinde gerçek aşkı bulacağım anlamına geliyordu. Onu sahildeki gümüşçülerden birine götürmüştüm, kolye yaptırtmıştım. O günden sonra da hep üzerimde taşımıştım. Tam yirmi iki yıl boyunca. Ama yirmi iki yıldan sonra, birkaç hafta önce, yılın ilk karıyla birlikte çöpe atmıştım onu.

Artık işaretlere inanmıyordum. Hayatım boyunca hiç bilmediğim bir sevgiyi, hiç tanımadığım birini özlemiş durmuştum ama artık yorulmuştum. Artık aşkın peşinden koşmak istemiyordum. Artık çocukluğumun tılsımlarını üzerimde taşımak istemiyordum. İnsanlardan uzakta, yalnız ve sakin bir hayat sürüyordum ve bu şartlar altında aşkın kapımı çalmayacağını biliyordum. Önemli değildi. Yalnız olmayı seviyordum.

Hem yalnızken bile kendimi asla yalnız hissetmiyordum. Okurlarım vardı. E-posta ve mesaj kutularım daima doluydu. Önemsemediğimi sanıyorlardı ancak ben gelen mesajların her birini okuyordum. Dış dünyayla tek bağlantım bu mesajlardı. Bunları okumaya ihtiyacım vardı.

“Şiirlerin beni kurtardı” derlerdi.

“Şiirlerin sayesinde bana eziyet eden o adamdan nihayet ayrılabildim.”

“Şiirlerin beni daha güçlü bir kadın yaptı.”

“Seni seviyorum İris.”

“Şiirlerin intihar düşüncesini kafamdan atmamı sağladı.”

“Şiirlerin beni iyileştirdi, bana yaşama sevinci verdi, beni hayata bağladı.”

“Sen harikasin İris. Bugün saçlarımı seninkiler gibi kestirdim ve küçük bir şiir yazdım. Seninle arkadaş olmayı çok isterdim.”

Ancak mesaj kutum yalnızca övgü ve sevgi mesajlarıyla dolu değildi. Hakaretler, küfürler ve tehditler de vardı. Çoğunlukla gerçek bir ismi ve fotoğrafı olmayan, anonim bir kimliğin arkasına saklanarak canının istediğini yapabileceğini sanan korkaklardan gelirdi bu mesajlar. Yine de okurdum onları. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama tuhaf bir haz veriyordu bana bu korkunç mesajları okumak. Bana doğru yolda olduğumu hissettiriyorlardı. Yani bu zavallıların benden böylesine nefret etmeleri başardığım anlamına gelirdi, öyle değil mi?

“Tek kelime daha yazarsan bileklerimi keseceğim” derlerdi.

“Altı yaşındaki yeğenim bile senden daha iyi şiir yazıyor. Kâğıt israfından başka bir şey değilsin.”

“Sana her şey altın tepside sunulmuş. Hayatın boyunca hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamışsın. Senin gibi kadınlardan nefret ediyorum.”

“Evinde oturup örgü örse belki daha çok işe yararsın.”

“Aşk hayatın da şiirlerin kadar berbat olmalı. Yani seni kim sevebilir ki? Güzel bile değilsin!”

“Biliyor musun, bence hemen gidip kendini öldürmelisin.”

Bir yanım onlara cevap vermek istiyordu elbette. Onlara sandıklarının aksine, hayatta hiçbir şeyin bana altın tepside filan sunulmadığını, sahip olduğum her şey için savaşmak zorunda kaldığımı anlatmak istiyordum. Onlara hiç tanımadığım babamdan, alkolik annemden, deniz kıyısında derme çatma bir bahçıvan kulübesinde yoksulluk içinde geçen çocukluğumdan ve büyürken kendimi bir hayalet gibi görünmez hissettiğimden söz etmek istiyordum.

Onlara annemin ölümünden sonra bir akraba evinden diğerine nasıl taşınıp durduğumdan ve on sekizime gelir gelmez sırt çantamı toplayıp cebimde beş lirayla bu şehre gelerek kendimi nasıl da sıfırdan inşa ettiğimden söz etmek istiyordum.

Beş lirayla.

Onlara acıyı anlatmak istiyordum...

Ve şunu söylemek istiyordum onlara: “Beni bağışlayın ama ben bir şairim. Güzel olmak zorunda değilim!”

Tabii bunların hiçbirini yapmıyordum çünkü bu tür insanlara cevap verilmemesi gerektiğini iyi biliyordum. Editörüm Tuğçe böyle şeylerin olabileceğini söylemiş, beni bu insanlara karşı uarmıştı. Onlarla ağız dalaşına giremezdim çünkü onların istediği de tam olarak buydu. Tuğçe haklıydı. Onlara istedikleri şeyi veremezdim. Ama anlaşılan, bana bunların canımı nasıl yakabileceğini söylemeyi atlamıştı.

Şiirlerimin hiçbir önemi yoktu bu insanlar için.

Benim duygularımın hiçbir önemi yoktu...

Oysa ben çocukluğumu, gençliğimi, hayallerimi, üzüntülerimi saklıyordum şiirlerimin içine. Şiirlerimin içine çiçekler, mücevherler, tavuskuşu tüyleri ve başka sihirli şeyler saklıyordum. Okurlarımın yoluna ekmek kırıntılarını bırakıyordum, evlerinin yolunu bulabilirler diye. Şiirlerimi herkes sevmese de olurdu, onlar üzgün genç kızlar için bir yuva olsun istiyordum ben sadece.

Hiçbir zaman okyanuslarda yüzmeyi düşünmemiştim, küçük mavi bir havuzun kenarında oturup ayaklarımı suya sarkıtmak benim için yeterliydi. Hem çocukluğum deniz kıyısında bir kulübede geçmiş olsa da hiçbir zaman yüzmeyi öğrenmemiştim. Kimse bana öğretmemişti suyun yüzeyinde nasıl nefes almam, kollarımı nasıl hareket ettirmem gerektiğini.

Okyanusları hiç düşünmemiştim şu hayatta. Ama şimdi onlara sahiptim... ve çok daha fazlasına.

Kendi küçük havuzuma ayaklarımı sarkıtmış yaşayıp giderken, şiirlerimi bir dergide yayımlatmak için uğraşıp durmuştum yıllarca. Hep reddedilmiştim, hatta bazen hiç de nazik olmayan biçimlerde. Ama asla pes etmemiştim.

Çok garip ancak o zamanlar beni reddeden editörlerin şimdi-lerde bana övgüler yağdırdıklarını görmek hiç de tatmin etmiyor beni. Geç kalmış sevgilerle ilgilenmiyorum. Bana verdikleri acıyı unutmuyorum. Yani genç ve kırılğan bir insanı acımasızca reddetmenin nasıl bir telafisi olabilir ki?

Yirmili yaşlarımın ilk yarısını bir Çin lokantasında garsonluk yaparak geçirmiştim. Bir ara sokakta, küçücük, kırmızı bir yerdi burası. Kırmızı duvarlar, kırmızı Çin lambaları, kırmızı koltuklar, kırmızı soslar. Kırmızı gözlerimi yorar, daima tetikte olmama sebep olurdu. Ve ne yaparsam yapayım kurtulamazdım üzerime sinen kızarmış tavuk kokusundan.

O yıllarda sık sık boğulduğum hissine kapılarak uyanırdım. Bir çatı katındaki küçük dairemde, soğuk yatağımda gözlerimi açar, kendimi önceki gecedен kalma boş erişte kutularının arasında bulurdum. Ağlardım. Öyle çok, öyle şiddetli ağlardım ki dualarımın nihayet duyulacağını sanırdım. Oysa hiçbir zaman duyulmazdı. Hiçbir zaman duyulmamıştı.

Duvarlara, peçetelere, Çin mantısı kutularının üzerine şiirler yazardım.

Sebzeli erişte, ay ışığı ve sade kahve eşliğinde yazardım şiirlerimi. Denizkızları için aşk şiirleri yazardım. Hippiler için yol şiirleri yazardım. Bahçıvanlar için gül kokulu şiirler yazardım. Ve çocukluğum için içine bütün sevgimi akıttığım çakıl taşı şiirleri yazardım.

Elime kalemi alır, bir tür trans halinde yazardım. Yazarken bedenimin dışına çıkar, havada yükselirdim. Yazarken kendimin, çevremın ya da ne yazdığımın farkında olmazdım. Benim için rüya görmekten farksızdı şiir yazmak.

Bu hep böyle oldu, sanırım hep de böyle olacak.

Ancak ne yaparsam yapayım, o yıllarda şiirlerimi bir türlü yayımlatamamıştım. Beni istemiyorlardı. Aşk da, şiir de benim için bir hayal kırıklığıydı. Durmaksızın reddediliyordum ve her reddedilişte babamın beni hiç istememiş olduğu gerçeği yüzüme vuruluyormuş gibi hissediyordum. "Seni kendi baban bile sevmedi..." diyordum kendi kendime. "Onlar neden sevsinler ki?" Ve beni değil, sadece şiirlerimi reddettiklerini bir türlü anlamıyordum.

Yoksa ikisi aynı şey miydi?

Bugün bile bunun cevabını bilmiyorum.

Belki de ben sadece kendime acımayı seviyordum. En sevdiğim şey elime bir kutu mendil alıp kanepeye kurularak hayatımı, başıma gelen şeyleri seyretmekti. Ben acıklı bir Yeşilçam filmiydim ve buna bayılıyordum. Kendimi kendine acımanın yumuşa-

cık, karanlık kollarına bırakıyor; burada rüyasız, renksiz, çabasıız uykulara dalıyordum.

Onu hatırlıyorum: İlk şiirim, öldüğünde şarkıya dönüşen bir genç kız hakkındaydı. Kaç yaşında olduğumu hatırlayamıyorum, belki sekiz, belki de dokuz... Ama ben o gri, yağmurlu akşamüstü ilk şiirimi yazarken annemin mutfakta karamel yaptığını çok iyi hatırlıyorum.

Bazen böyle yapardı. Bir çocuğu olduğunu hatırlardı. Votka şişelerini lavaboya boşaltır, iyi bir anne olabileceğine kendini ikna etmeye çalışırdı. Tepsiler dolusu hamur işi yapardı. Sanki ne kadar çok kurabiye pişirirse, o kadar çabuk telafi edebilecekti geçmişini. Evi karamel kokusu kapladığında, onun hayatımızı yoluna koymaya çalıştığını anlardım. Ancak aradan birkaç gün geçer ve annem her seferinde ama her seferinde yeniden içmeye başlardı.

O gün ise annem bir şarkıya dönüşen genç kız hakkındaki o ilk şiirimi okumuş ve sessizce ağlamıştı. Merak ediyorum, acaba bu şiir ona kendi ölümünü mü çağrıştırmıştı?

“Bu çok güzel bir şiir, İris” demişti beni öperek. “Beni çok duygulandırdı.”

Benim için mutlu bir andı. Yanık şeker, yağmur sesi, deniz kabukları, mutfak masasındaki vazoda taze çiçekler. Papatyalar ve bana adımlı veren mavisüsenler... Annem o sabah deniz kenarından kendi elleriyle toplamıştı onları.

Sonraki yıllar boyunca, ne zaman şiir yazmak için defterimi açsam burnuma karamel kokusu geldi. Buna engel olamıyordum. Neredeyse yağmurun sesini duyabiliyor, mutfak penceresinden içeri giren tuzlu rüzgârı yüzümde hissedebiliyordum. Ne zaman şiir yazmak için defterimi açsam, her şeyin düzeleceğine inanan o küçük kıza dönüşüyordum.

Bir umuttan başka bir şey değildi şiir yazmak.

Ben sadece iyi olacağıma inanmak istiyordum.

Sadece var olduğumu hissetmek istiyordum...

Ve tıpkı şiirimdeki o genç kız gibi, annemin de öldüğünde bir şarkıya dönüştüğünü düşünmekten hoşlanıyordum. Ama dinlemekten sonsuza dek kaçınacağım, hüzünlü bir şarkıydı bu. Hüzünlü bir hayatın hüzünlü şarkısı... Ve ben tıpkı sirenlerin şarkısından kaçan Odysseus gibi kaçıyordum bu şarkıdan.

“Geçmişimizi seçemeyiz” diyordum kendi kendime. “Ama geleceğimizi seçebiliriz.” Oysa bunun doğru olduğundan o kadar da emin değildim. Buna inanmak istiyordum elbette. Yani bu dünyada bana da bir şans verileceğine inanmak istiyordum ancak bir yanım geçmişin gölgesinin asla peşimi bırakmayacağını söylüyordu ve ben sonumun annem gibi olmasından korkuyordum.

Üstelik trans halinde yazdığım şiirlerimle ilgili korkunç bir gerçek vardı ve ben bunu yüksek sesle söylemekten kaçınıyordum. Yüksek sesle söylersem bunun doğru olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktım; bu da kaldıramayacağım kadar ağır bir yük olurdu benim için. Yani insan şiirleri aracılığıyla geleceği görebildiğini nasıl itiraf edebilirdi ki?

Geleceği görmek...

Bu delilikti.

Ne var ki ben deli değildim.

Benim şiirlerim özeldi. Tabii kimse bilmiyordu onların gerçekte ne kadar özel olduğunu. Okurlarım bilmiyordu. Editörüm Tuğçe bilmiyordu. Annem hiçbir zaman bilmemişti. Ve hayatıma girip çıkan bütün o hayaletlere de asla söz etmemiştim bundan. Ama ben biliyordum. Şiirlerim bana gelecekte mesajlar taşıyordu. Bunu henüz çocukken bile biliyordum. Annemin öldüğü gün anlamıştım bunu. Şiirlerim tıpkı bir kristal küre gibi geleceği gösteriyordu bana.

“Belki de şiirlerimi reddetmekle doğru olanı yapıyorlardır” diyordum kendi kendime. “Belki de benim şiirlerim lanetlidir.”

Ve bunun pekâlâ doğru olabileceğini düşünsem de şiir yazmayı bırakamıyordum. Sanki ben bu dünyaya tek bir şey yapmak,

şiiir yazmak için gelmişim ve şiiir yazmayı bırakırsam yaşamımın tek gerçek anlamını kaybedecektim. Bunu göze alamıyordum. Ben anlamlı bir yaşamım olsun istiyordum.

Mektup kâğıtlarına yazdığım şiiirleri fotokopiyle çoğaltıyor, sonra onları minik kitapçıklar haline getirip kitapçılara, kafelere ve sahaflara dağıtıyordum. Fanzinler yapıyordum. Kesiyor, biçiyor, çabalıyordum. Ve durmaksızın ama durmaksızın müzik dinliyordum. Yirmili yaşlarımın ortasında Çin lokantasındaki işimi bırakıp da etrafta geçici işler yaparak dolaşmaya başladığım sıralarda, müzik gruplarına şarkı sözleri yazmayı hayal ediyor ve hayalimde yakışıklı müzisyenlerin kalbimi kırmalarına izin veriyordum.

Bir şarkı...

Ben insanların tekrar tekrar dinlemek isteyecekleri bir şarkı olmak istiyordum ama bozuk bir plaktan farkım yoktu onlar için. Bunu kabullenmişim üstelik. Kendime değer vermiyordum. Değerimin tam da bu kadar olduğunu düşünüyordum. Bozuk bir plak olmaktan memnundum.

Ben buraya çok uzun yollardan geldim. Ben buraya çok kötü bir yerden geldim. Ben kendimi sevmeyi öğrenmek için büyük mücadeleler verdim, hâlâ da veriyorum. Ben buraya insanın olsa olsa unutmak isteyeceği bir evden cebimde beş lirayla ve olsa olsa unutmak isteyeceği hatıralarla geldim. Ama işte buradayım ve kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim.

Kimsenin. Hiç kimsenin...

O karlı öğle vaktinde pencерemde durmuş dünyayı seyrederken bunları düşünüyordum işte. Zaman zaman bir göl evine taşınıp şiiiri bırakmayı, her şeyden vazgeçmeyi ve lanetten kurtulmayı aklımdan geçirsem de bunu yapamayacağımı biliyordum. Kar şiddetleniyordu ve ben kar tanelerine baktığımda sadece şiiir görüyordum. Benim hayatım buydu. Her zaman bu olmuştu, şiiirlerimi kimse okumazken bile. Tek fark artık herkesin beni tanımasıydı.

“O kış pencereden dünyayı seyrediyordum.
Ağaçlar çıplak, hava soğuk, güneş solgundu.
Kar yağıyordu ve ben çocukluğumun karlı
günlerini hatırlıyordum. Mutsuzdum.”

Şiirleriyle birçok insanın hayatına dokunan İris mutsuz ve sevgiye aç bir kadındır. Ancak bir gün şiirlerindeki ilhamı dinlemeye karar verir ve doğduğu şehre döner. Orada mucizevi bir şekilde hayatının aşkı Deniz’le ve onun ergenlik çağındaki kızı Zoi’yle tanışır. Sevmeyi, bir aile olmayı hepsi birlikte en baştan öğrenmeye çalışırlar. Mevsimler yavaşça değişirken Zoi, İris’e yüzmeyi, endişe etmeden kendini rahatça sulara bırakmayı ve özgürlüğü öğretir. İris de Zoi’ye yaşamayı, genç bir kadın olmayı ve duygularını olduğunca hissedebilmeyi.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6666-59-7

9 786256 666597

DK
Doğan
Kitap